

wandelaar, die onder een hooge zomertemperatuur het mulle zand en de smoorheete kuilen tracht te trotseeren.

Mijn knapzak, onvoldoende bij het begin geproviandeerd, was in een plantenkoker veranderd, want rondom ons nam de vegetatie voortdurend in verscheidenheid toe.

Slangvormige wolfsklauwen vertoonden zich tusschen de Empetrums, Erica's en Calluna's, maar vooral de bloeiende wilgen, deden mij herhaaldelijk stilhouden.

Mijn tochtgenooten spoorden mij van tijd tot tijd aan, wat haast te maken en begonnen aan onze goede richting te twijfelen.

We verlaten de heuvels meer en meer en spoeden ons over een minder geaccidenteerd terrein recht op een ver verwijderd bosch aan, dat eensklaps over een bult zichtbaar wordt.

Onze torens zijn we kwijt; het kompas wordt opnieuw geraadpleegd en langs het bosch over een onafzienbare, kort bruine heide, waar de zandstuivingen en woeste gronden ten einde zijn, gaan we verder. De goede stemming keert terug, doch een geweldige honger komt er langzamerhand bij.

Jammer dat we ons zoo slecht geproviandeerd hadden, want vooreerst zou er nog wel niets te krijgen zijn; doch dat behoort ook al tot de avonturen op lange tochten. Water begint zich weer te vertoonen in den vorm van drassige plekken, die door roode en oranje boorden van polytrichum-mossen en drosera's op een afstand reeds te herkennen waren.

Hier en daar vertoonden zich sporen van akkerbouw en heel in de verte teekenden zich verstrooide daken van stulpen of schaapskooien tegen de met dampen bezwangerde lucht af.

De heide werd kaal en slikkerig; een lichte nevel kwam uit het westen opzetten, die het verschiet langzamerhand verzwolg en het ons onmogelijk maakte ons te orienteeren.

Eindelijk stuitte we in schuinsche richting op een traag stroomende beek, wier oevers als met millioenen roode, fijne spelden omzoomd schenen, de vruchtstengeltjes van haarmossen.

We volgden haar, aangezien zij zich in de goede richting voortslingerde en denkkelijk de Barneveldsche beek moest zijn.

Een vastgetreden voetpad liep langs den oever, waarop we snel vooruitkwamen, doch de omgeving werd er lang niet mooier op.

Het landschap nam een meer gecultiveerd karakter aan en 't duurde niet lang of opgaand hout en bouwland omringde ons aan alle kanten. Bramen, varens, eikenhout en breedbladige grassen vervingen de drosera's en polytrichums op den oever, terwijl de in het geboomte verscholen boerderijen, waarlangs de beek steeds haar loop vervolgde, talrijker werden.

Voor het eerst kwamen we ook weer menschen tegen, doch van Barneveld of het station was nog maar steeds niets te zien.

Te half acht vonden we een weg, die in noordelijke richting naar het station voert, maar die ons tevens deed inzien, dat we op het laatste traject aan het knoeien geweest waren.

Hadden we de heuvels ten einde gewandeld dan waren we stellig niet zooveel zuidelijk van ons doelwit aangeland, doch het was weer gauw goed te maken; en het weggetje bracht ons dan ook tegen acht uur zeer vermoeid aan het station Barneveld-Voorthuizen.

De geheele tocht was naar wensch volbracht en kreeg dan ook een waardige plaats in de reeks van wandeltochten, in Nederland gemaakt; vooral omdat ik weer terdege ondervonden had, dat ons vaderland nog interessante en boeiende natuurtafereelen genoeg kan aanwijzen, die men zoo vaak uitsluitend in het buitenland meent te moeten zoeken.

M. A. KOEKOEK.

Een gratis voorstelling.

Met haar talrijke oogen zat ze daar te kijken tusschen het onderhout, begeerig om te zijn aan den anderen kant van den weg.

Doch het was er een vrij drukke passage en een trap van dier of mensch zou haar het leven kosten. Even snel overloopen? Neen, 't zou niet gaan, dat begreep ze wel, al was ze maar een spin. Toch moest en zou ze den overkant bereiken, dit denkbeeld had zich nu eenmaal onverzettelijk in haar spinnenhoofd vastgezet en fluks kroop ze tegen een

eik op. Hooger en hooger klauterde ze, tot ze bij den top genaderd was. Daar ging ze over op een der takken, die met zijn uiterst eind haar midden boven den weg bracht.

Toen ik aan kwam wandelen, was ze, hangende boven den weg, zoover afgezakt, dat ik het levende schietlood onwillens bijna medegevoerd had.

Roerloos stil hing ze daar. Ik blijf bij haar staan. Na een poosje wachtens komt er beweging in. Ze daalt en daalt tot ze op den grond terecht komt,

doch daar wil ze niet zijn en werkt zich een eindweeg in de hoogte, inpalmend den draad, waaraan ze hangt, tot een witte streng, die ze van de pooten afwerkt en in de lucht wapperen laat. Nu weer een oogenblik van ophijschen, gevolgd door een wijle rust. Dan weer afgedaald met kleine tusschenpoozen tot den grond toe, waarna het opstijgen en inpalmen opnieuw begint.

Deze geheimzinnige manier van doen prikkelde mijn nieuwsgierigheid niet weinig. 'k Wilde er meer van weten.

Doch daar komt midden over den weg een paard aan, geleid door een man, en vrij zeker is het, dat mijn spin op den kop van het dier zal medegenomen worden.

Ik plaats me vlak voor den acrobaat in een houding met zoo iets van: niet dan over mijn lijk.

Werkelijk wijkt de man uit en terwijl hij met zijn ros bij mij staan blijft, zegt hij: „Wat hangt die daar aardig hè?”

Een dienstman van 't station komt en merkt op: „Nou dat 's ook een dikke,” en terstond begint hij een verhaal van een groote spin, die hij onlangs bij het schoonmaken van een hok gezien heeft. „Zoo een, meneer,” zegt hij en houdt daarbij de toppen van duim en wijsvinger ongeveer een decimeter van elkaar.

Een moeder, die een kindwagentje steekt blijft eveneens staan en terwijl ze in de richting, waarin wij turen, naar het bosch voor ons kijkt, vraagt ze: „een eekhoorntje?”

„Nee,” zeggen een paar jongens lachend, „een dikke spin.”

„Waar?” — „Daar!” Snel geeft de vrouw een duw aan het wagentje en maakt, dat ze weg komt.

„Wat is er te doen”, vragen twee dames, die haastig komen aanwandelen met brandnieuwsgierige blikken.

„Een groote spin,” zegt een heer, die met de punt van zijn wandelstok op den acrobaat wijst.

De beide schoonen werpen met een hooghartig en smalend lachje het hoofd in den nek en zetten fluks den gang er weer in.

„Wat zou ie willen”? hoor ik me toevoegen. „Vermoedelijk wil het dier naar dien boom, zonder van den grond gebruik te maken” was het antwoord. „Ziet, daar wappert al een dwarsdraad door de lucht.”

Voorzichtig loopen we nu turend door elkaar en om het schietlood heen. Flikkerend in de zon zien we daarbij tal van draden, door de uiterst zacht bewogen atmosfeer rustig zwevend gehouden, op verschillende hoogten van den verticalen draad verbonden.

Weer begint de spin te klimmen, nu tot ongeveer een halve meter boven onze hoofden, inslaande tot heele tressen den draad, waaraan ze hangt. Daarna zakt ze opnieuw en blijft dan plotseling roerloos hangen.

Alle oogen zijn op haar gevestigd, niemand spreekt een woord.

Doch plotseling klinkt het: „Stil, stil, kijk daar gaat ie, ja wel hij heeft hem, je zou toch zeggen zoo'n beest hè?”

En werkelijk de acrobaat schrijdt behoedzaam voor onze verbaasde oogen in waterpas richting naar een boom op enkele meters afstand, aan den kant van den weg.

Eindelijk dan was het gelukt, om een der gevierde draden een punt van aanhechting te doen vinden; en deze was het, die het beest brengen zou, waar het wezen wilde.

Daar zit nu onze kunstemaker, door alle omstanders bewonderd, in zijn bruin pak bijna onzichtbaar tegen den boom, terwijl hij zijn koorden als herfstdraden in de lucht wegwapperen laat.

Niemand, zelfs geen der straatbengels, dacht er aan de vermoeide, wakkere spin te storen in haar rust.

De toeschouwers gingen met een glimlach op 't gelaat, nadenkend, zwiggend uiteen.

De vertooning, die ruim een half uur lang een ~~een~~ talrijk publiek geboeid had, was afgelopen.

W.

W. W. S.

Oct. 1899.

Uit den Oosthoek van Twente.

(Vervolg en slot van blz. 242.)

Veel later dan ons plan was geweest, naderden wij de steenbakkerij; het landschap bleef golven, maar wij daalden langzaam en zagen in de verte den witten grintweg door donkere heide en dennestruiken snijden. Op eens gleed ons een

wagentje zonder paard voorbij, beladen met menschen en brokken klei; ik dacht eerst aan een autocar, maar zag spoedig, dat alleen de hellende bodem en een paar rails alle trekkracht overbodig maakten, en de werklieden dagelijks een gratis tochtje op de